Братове, що лишилися живі,
Суворим словом не картайте нас.
Коли до нас не будете черстві,
То й вам Господь простить у слушний час.
Ось висим — п'ять чи шість нас,— і погас
Вогонь життя в тілах, таких бридких,-
Гниє і опадає м'ясо з них,
На порох перетліють скоро й кості.
Не кпіть із наших напастей лихих,-
За нас благайте Бога в високості.
Хай обирали ми шляхи криві,
Закон понищив нас, ніхто не спас,-
Та мудрощі не всім же в голові.
Не гнівайтесь, коли звемо ми вас
Братами,— тут уже не до образ.
Моліть, щоб Син Пречистої поміг
У невичерпності щедрот своїх
Уникнуть нам диявольської злості.
Не зневажайте зганьблених, німих,-
За нас благайте Бога в високості.
Нас мили й прали зливи грозові,
Пекло й палило сонце, вітер тряс,
Ставали ми поживою черві,
Сорокам, крукам чорним, і не раз
На нас ненатлий птах свій голод пас, [393]
І очі повиймав, і з брів густих
Волосся вискуб, як солому з стріх.
Погляньте лиш, і вас охоплять млості.
Щоб не зазнать вам всім таких утіх,
За нас благайте Бога в високості.
Ісусе-князю, ти, що все й усіх
У владі маєш,— і чесноту, й гріх,
Не дай потрапить нам до пекла в гості.
Тут, людоньки, ніякий вам не сміх,-
За нас благайте Бога в високості.